

Cesta ale nebyla tak zavátá a půjčené boty mě hřály, takže jsem konečně došel do vsi. Cesta vedla trochu ze strany, takže mě dovedla až za první domky. Chtěl jsem se na silnici otočit směrem do lesa ke svému autu, jenže mi padl do očí reklamní poutač místní hospody. Mrkl jsem na hodinky, měla by už být otevřená! Změnil jsem tedy rozhodnutí i směr další chůze. V hospodě se jistě dozvím, jestli už hasiči spadlé stromy porubali, nebo bude lépe počkat na ně v teple hospody.

Vstoupil jsem do chodby a hned na kraji jsem slyšel šum hlasů. Sál s šenkem byl poloprázdný, ale jeden stůl byl skoro plně obsazený.

Zamířil jsem tam, ti chlapi jistě budou vědět co a jak.

Samozejmě všichni zmlkli, ale když jsem se zeptal, zda si smím přisednout, nebyli proti. Za okamžik připlula hospodská, aby zjistila, zda si také dám pivo.

„Jenom jestli máte nealko,“ podmiňoval jsem to. „Kdyby ne, radši kofolu, budu ještě dneska řídit.“

„Kde máte auto?“ oslovil mě jeden z chlapů. Pravda, oknem bylo vidět na plac před hospodou, kde žádné auto nestálo.

„Uvázl jsem na silnici v lese,“ vysvětloval jsem chlapům. „Spadaly tam nějaké stromy, musel jsem tam auto nechat.“

„Zrovna před chvílí tudy přijeli hasiči,“ informoval mě další. „Dali si každý pivo a zase jeli, prý řezali kmeny celou noc.“

„I jejich řidič?“ podivil jsem se.

„To se ví,“ ujistil mě chlap. „Dneska přece policajti nikoho nekontrolují a hasiče už teprve ne!“

„Pravda,“ připustil jsem. „Však si taky mákli.“

„Vy jste tam byl? Jak to tam vypadalo?“ zajímali se.

Popsal jsem jim tedy, jak tam padaly stromy přede mnou i za mnou i kde jsem nakonec nechal auto.

„No potěš pámbu!“ kvitoval to chlap uznale. „Tam bych nechtěl být!“

„Ale jak to, že jste tady a neviděl jste hasiče?“ zajímalo dalšího.

Civěl na mě nad brejličkami, jako by mi nevěřil. „Oni nejeli kolem vás?“

Přiznal jsem jim, že jsem auto opustil kolmo na silnici přes dvě rokle

a noc jsem strávil v osamělém lesním domku.

„Taková stará dřevěná roubená chaloupka, jistě ji musíte znát,“ pobízel jsem je, aby si rychleji vzpomněli. Dívali se na mě ale pořád udiveněji.

„V tom lese přece... žádná chalupa... není!...“ dostal jsem ale zaraženou odpověď.

„Cože?“ vytřeštil jsem pro změnu oči i já. „Ale já jsem tam vážně přespal! Byl tam takový mladý chlapec...“

„V našem lese žádná chalupa není!“ opakoval pomalu nejstarší šedovlasý chlap a ostatní mu jako jeden muž souhlasně přikyvovali.

„Další stavení je až za lesem, ve vesnici o pět kilometrů dál. O žádné osamělé chalupě tam nevím!“

Vzpomněl jsem si na stopy ve sněhu, znenadání končící. Další záhada! Asi jsem na ně působil hodně vyjeveně, ale žádný div, vyjevený jsem byl.

„Hod'te to za hlavu, mladej!“ pobídl mě šedovlasý chlap. Pravda, stáří je pojem značně relativní. Pro tyhle jsem »mladej« já, pro mladíka v lese jsem byl nejspíš už příliš »starej«. Jako kluk jsem přímo s posvátnou úctou vzhlížel k vojákům, kdekoliv jsem je viděl. Pro mě to tehdy byli »staří mazáci«, i kdyby na vojnu nastoupili krátce předtím, než jsem je viděl. Dnes bych na ty »bažanty« shlížel úplně jinýma očima.

„Dejte si s námi rundu!“ pobídl mě druhý.

„Řídím,“ odmítl jsem stručně jeho pobídku.

„Dneska policajti nekontrolují,“ sváděl mě šedovlasý děda. „Mají jiné starosti než buzerovat řidiče. Dneska lítají jako hadr na holi!“

„Ne, děkuji,“ odmítl jsem je. „Při mé smůle by policajti rozbalili kontrolu čistě jen kvůli mně. A co to vlastně zapíjíte?“

„Že konečně scípl ten bejvalej ministr financí, zloděj jeden zlodějská...“

Kdybych neseděl, podlomila by se mi kolena. Dnes v noci tedy nečekaně zemřel chlap, kterého jsem v neexistující chalupě »popravil« kouzlem woodoo.

„Proboha! Na co vlastně zemřel?“ projevil jsem zvědavost.

„To je snad fuk, prej na infarkt,“ dostal jsem jen jako mimochodem

značně neuspokojivou odpověď. „V rádiu ho už hodinu vychvalují, jaký to byl vzácný chlap, manžel a skvělejší člověk, v telce bude prej večír na jeho počest smuteční pořad. Vynášejí ho do nebes, i když se už jistě smaží v pekle! My naopak dáváme rundy, že už je od té mrchy zlodějské pokoj! Rozhodně nám nechybí, byl to přece křivák! Kradl jako straka, komu bude chybět? Možná jeho rodný partaji, ale to jsou stejní darebáci, jistě jim taky umožňoval krást. A možná ještě jeho škatuli, než si najde jinýho křena...“

„Říká se – o mrtvých jen dobré!“ vzdychl jsem si nahlas.

„Tak mlč!“ ut'ali mě. „O tom zloději není dobrýho co říct.“

Mlčel jsem, ale z jiného důvodu. Považoval jsem ho přece taky za darebáka, co už měl dávno bručet ve vězení. Jenže ta příšerná shoda! Co když jsem ho včera večer opravdu poslal k jeho prapředkům? Navíc pomocí kouzel, na které nevěřím?

V každém případě bylo těch záhad náhle moc. Neexistující chalupa, ve které bylo tak příjemné teplo... Mladík, studující při svíčke prastarou knihu, kdoví jestli ne z pravého pergamenu... Stopy ve sněhu, znenadání končící... A neuvěřitelná časová shoda s mrtvým politikem, kterého ten mladík už včera večer označil za »popraveného«...

Otřásl jsem se, jakoby na mě sáhla smrt. Ne, na mě nesáhla, zato vytáhla kosu na nenáviděného politika. Ale potěš pámbu... jestli jsem tomu napomohl... Pořád jsem tomu nemohl a vlastně ani nechtěl uvěřit...

Ještě jednou jsem se otřásl, ale pak jsem se vzchopil. Zvedl jsem se a ohlížel se po věšáku s kabátem.

„Hoši, nezlobte se, ale já opravdu musím jít,“ omluvil jsem se.

„Auťák mám na silnici v zatáčce, ještě mi ho někdo zmuchlá. Navíc jsem v něm, když jsem odcházel, nechal svítit světélko v kabině. Kdoví, jestli ještě nastartují!“

Vzpomněl jsem si na lampičku, kterou by měla baterie napájet třeba celý týden. Jenže já smolař se klidně dočkám i úplně vybité baterie...

„Tak jed', mladej! A dávej bacha na policajty!“ loučili se se mnou chlapi bodře, byť s trochou ironie.

Budou teď dál zapíjet smrt nenáviděného zloděje a šizuňka.

„Platím!“ ohlásil jsem směrem k výčepu, abych přivolal hospodskou a hned jsem také vytáhl z kapsy u kalhot peněženku.

Byla divně naducaná. Otevřel jsem ji – a zamrazilo mě.

V přihrádce na drobásky ležel oválný kámen. Do peněženky jsem ho neukládal a do této chvíle jsem měl prchavý pocit, že jsem ho zanechal na peci. Nechtěl jsem přece s ním mít nic společného!

»Osanarhe« – neboli kámen woodoo.

Jako by na mě sáhla smrt...